

1 juni 2022

Uitgave van de Leido Academy, het thema-netwerk voor LevenLang Leren

**Nog wel wat te regelen in de komende tijd...
AD, EC,...
en een aantal andere loslopende zaken...**

1 Inleiding

Het eind van het academisch, hoger beroepsgericht en middelbaar studiejaar komt alweer in zicht, een jaar dat naar iedereen hoopt de welverdiende overgang is naar een normale situatie. Normaal is niet het daarbij teruggaan naar wat het in 2019 was, maar betreft mede het zoeken naar vormgeving van leerwegen waarbij gebruik kan worden gemaakt van nieuwe inzichten en doelgerichte instrumenten. Er is tevens in een vlaag van 'snel helpen van instellingen' heel veel geld vrijgemaakt voor een nationaal programma, maar de Rekenkamer heeft een paar weken geleden hard uitgehaald naar die aanpak – schoten hagel uit heel veel geweren... zonder veel coördinatie, helaas.

Er zal dus vanaf 1 september duidelijk gaan worden welke keuzes worden gemaakt, in het mbo en zeker ook in het hbo en – in mindere mate – het wo. De veranderingen zullen vooral zichtbaar worden in het beroepsonderwijs, met de insteek die nodig is voor de praktische onderdelen. Hoe gaat met de stages en de afstudeerprojecten, het duale onderwijs en zeker ook met deeltijd, met het gebruik van online en dus afstandsonderwijs?

Bij veel van die zaken zal moeten worden gezien of de wet- en regelgeving een noodzakelijke update dient te gaan krijgen. Die staat nog los van zaken als de voorwaardelijke doorstroom (een blijvertje?), het loslaten van normen voor het bindend studieadvies (nul punten en een dwingend advies), het mogelijk invoeren van het kunnen gebruiken van 'de leeruitkomst' (een ander woord voor eenheid, eindterm en competentie) en het eventueel breed invoeren van het betalen per studiepunten (een bundel, zeg maar). We nemen aan dat OCW over het vormgeven van een dergelijk proces om aanpassingen om te zetten in vernieuwde kaders al stevig aan het nadenken is, in samenhang met het formeren van expert-denktanks, met mensen die de dynamiek van de werkvloer kennen en kunnen inschatten wat de effecten zijn.

In het afgelopen jaar hebben we verspreid over alle nieuwsbrieven een aantal kanttekeningen mogen plaatsen bij zaken die met het hbo en wo te maken hebben, in de wet en in de dagelijkse praktijk. Nee, we gaan het niet hebben over de regeling voor de nadere vooropleidingseisen, want daar komen we in het volgende studiejaar vanzelf wel weer op terug, gezien de wijze waarop OCW daarmee omspringt¹. Wel willen we een lijstje geven met diverse onderwerpen waarvan we niet alleen zelf iets vonden, maar die ook aanvullende vragen opleverde. OCW mag er iets mee gaan doen maar uiteraard kunnen de VH en UNL (aka VSNU) ook ermee aan de slag gaan. Het is altijd afwachten geblazen, uit welke hoek de wind waait.

¹ Zo is er ook weer door OCW ruimte geschapen voor ons voor het beschouwen van taalkundige zaken die in artikel 7.25 worden gebruikt. Zo nemen we hier alvast een van de leden ervan bij de kop en u mag zelf uitvloeiën of de vet gemaakte begrippen bij elkaar passen, dus op elkaar terugslaan: 'Onverminderd het vierde lid kan bij ministeriële regeling tevens bepaald worden dat een instellingsbestuur de mogelijkheid heeft om voor een bij die regeling aan te wijzen opleiding of groep van opleidingen enkel als **studenten** en **extranei** in te schrijven **degene** van wie het examen ter verkrijging van een in het eerste lid bedoeld diploma voor een deel bestaat uit bij die ministeriële regeling aangewezen vakken en andere programmaonderdelen, indien het betreft...'. Meervoud en enkelvoud, lastig te combineren. En moet de 'en' tussen studenten en extranei eigenlijk niet gewoon 'of' zijn?

2 Onderwerpen waarvoor we nog eens aandacht vragen...

Hier de lijst met aandachtspunten – eigenlijk meer te zien als loshangende zaken – in een volgorde die niet kan worden gezien als geordend van minder tot zeer belangrijk. Kijk naar de kopjes en ga na of een punt mogelijk is mee te nemen in de eigen omgeving. Ook de overheid mag meekijken, om desnoods zichzelf te forceren tot aanpassingen in diverse kaders.

2.1 Afkorting AD niet meer gebruiken – echt niet...

Een makkie om mee te beginnen. Het is interessant maar wel opmerkelijk dat er nog steeds op websites, ook van de overheid, tevens bij hogescholen, en in formele stukken en documenten, de afkorting AD wordt gebruikt. Het is toch echt 'Ad', de graad die met veel trots achter de naam mag worden geplaatst. Het is toch ook geen PHD in plaats van PhD of MSC voor de MSC? Nou dan.

2.2 Gebruik van eenheid EC is onwettig – ook internationaal niet vastgelegd

Veel hardnekkiger is het sluipenderwijs opstomende gebruik van de eenheid 'EC' in plaats van 'studiepunt'. Men ziet steeds vaker dat bijvoorbeeld een bacheloropleiding in het Nederlandse hbo 240 EC omvat. Het lijkt te zijn meegenomen in de slipstream van het gebruiken van de naam University of Applied Sciences, dus het gebruiken van Engelse begrippen.

Echter, het begrip EC staat helemaal niet in de WHW. Het is derhalve niet toegestaan om in formele en juridische stukken 'EC' te gebruiken in plaats van studiepunt. Daarmee is zo'n stuk ongeldig, dus ook bij een getuigschrift of een diplomasupplement waarin alle eenheden worden genoemd met de EC als maat voor de studielast. Instellingen dienen zich heel goed te realiseren als ze aldus handelen, zij dat doen ten nadele van hun studenten, ook in de internationale context. In het diplomasupplement mag uiteraard wel worden verwezen naar afspraken binnen de European Higher Education Area (Bolognaproces), met een verklaring van wat in ons land onder een studiepunt wordt verstaan bij het bepalen van de studielast – 28 klokuren voor de gemiddelde student.

Maar het absoluut bijzondere hieraan is dat 'EC' helemaal geen formeel begrip is, ook niet binnen de internationale afspraken. Het is juist een totaal verkeerd gebruik van hetgeen men denkt dat het is nl. een afkorting van 'European Credit'. Binnen het Bolognaproces is door de landen die daaraan meedoen en de gemaakte afspraken over en weer accepteren, het zgn. European Credit and Transfer System ingevoerd – dus het ECTS². Daarom is alhier de EC gebaseerd op het half gebruiken van de afkorting van een systeem, en dat is zeer opmerkelijk te noemen (maar we weten ook niet wie daarmee begonnen is). In de systeemafspraken staat dat wel het begrip 'credit' kan worden gehanteerd, dus door het hebben over een 'ECTS credit', een credit die wordt gebruikt als gemeenschappelijke bouwsteen en ruilmiddel binnen het internationale stelsel, de EHEA³.

Daarnaast is er niets afgesproken over het exacte aantal klokuren dat past bij een 'credit'. Dat wordt aan een land zelf overgelaten, met een voorstel rond de bandbreedte. Er circuleert een dergelijke bandbreedte van 25 tot 30⁴, al gebruikt het UK voor de undergraduate opleidingen het aantal van 20 klokuren⁵.

² Men heeft dit uiteindelijk in 2015 vastgelegd in een formeel document. Er wordt nu gewerkt aan een update, maar het is niet duidelijk wat er dan dient te worden aangepast.

³ Uit de EHEA-handleiding: ECTS credits express the volume of learning based on the defined learning outcomes and their associated workload. 60 ECTS credits are allocated to the learning outcomes and associated workload of a full-time academic year or its equivalent, which normally comprises a number of educational components to which credits (on the basis of the learning outcomes and workload) are allocated. ECTS credits are generally expressed in whole numbers.

⁴ Idem: Workload is an estimation of the time the individual typically needs to complete all learning activities such as lectures, seminars, projects, practical work, work placements and individual study required to achieve the defined learning outcomes in formal learning environments. The correspondence of the full-time workload of an academic year to 60 credits is often formalised by national legal provisions. In most cases, workload ranges from 1,500 to 1,800 hours for an academic year, which means that one credit corresponds to 25 to 30 hours of work. It should be recognised that this represents the typical workload and that for individual students the actual time to achieve the learning outcomes will vary.

⁵ Zoek het zelf maar na bij Engelse opleidingen. 20 in plaats van 28 scheelt toch een flinke slok op een borrel – en misschien dat daarom havisten in Engeland gewoon een universitaire opleiding kunnen gaan doen, onder bepaalde voorwaarden (maar ze hebben daar natuurlijk wel een unitair stelsel...).

2.3 Na de Ad naar de bacheloropleiding in jaar 1, ook verwant – wettelijk onjuist

Er zijn nog steeds hogescholen die menen dat Ad'ers wel mogen doorstromen naar een bacheloropleiding maar dat ze zich wel formeel dienen in te schrijven voor het eerste leerjaar. Daarmee worden ze gelijkgesteld aan havisten, mbo'ers en vwo'ers⁶. Vervolgens kunnen ze vrijstellingen aanvragen voor een opleiding. Als het gaat om complementaire Ad- en Bacheloropleidingen kan dit inhouden dat ze ergens halverwege de bacheloropleiding mogen starten (met nog twee tot tweeënehalf jaren te doen).

Dit is een achterhaald gegeven en ook te zien als een 'schoffering' van de Ad-opleiding, na de verzelfstandiging in 2018. In de wetgeving staat simpelweg dat Ad'ers kunnen doorstromen, met in de toelichting vermeld dat het een studeerbare route zou moeten opleveren.

Verder wordt in de wet gesteld dat de Ad, als niveau 5, meer rechten oplevert dan het mbo-, havo- en vwo-diploma. De Ad'er is namelijk vrijgesteld van het moeten voldoen aan de formele toelatingseisen. Wel is het zo dat bij een scheve oversteek de ontvangende bacheloropleiding kan bezien of de Ad'ers aan de nadere vooropleidingseisen voldoen (denk dus aan het profiel en examenvakken), maar daarover worden aparte afspraken met de afleverende Ad-opleiding gemaakt hoe daar aan te voldoen – of met de individuele student als deze optie niet in de Ad-OER is opgenomen.

Intussen worden deze Ad'ers in geen enkele statistiek meer opgenomen als 'nieuwe studenten' bij de hbo-bacheloropleidingen. Gelukkig maar want het beeld van de nieuwe instroom werd daarmee toch wel vertroebeld.

2.4 Gebruik van academische minor in hbo-bachelor – alleen maar extra aan te bieden

Een interessante constructie die door flink wat hogescholen wordt gebruikt, is het vormgeven van een traject richting een wo-master, samen met een of meer universiteiten. Dat betekent veelal dat hbo-bachelors een schakeltraject moeten volgen, na jarenlange strijd over rechten, plichten, cursusgeld en positionering, nu ook vastgelegd in de wet.

Er is vervolgens al vrij snel door hogescholen besloten om deze studenten hierbij behulpzaam te zijn door binnen het bachelorprogramma een minor van 30 studiepunten te kunnen laten volgen. De ontvangende partner-universiteit is daarbij op een bepaalde wijze betrokken en aanvaardt het voldoen aan de eisen van deze academische minor als een vorm van toelaatbaarheid.

Echter, dit is volgens de overheid, een paar jaren geleden nog eens haarscherp uitgelegd in een brief aan alle CvB's, een constructie die alleen maar is toegestaan als het desbetreffende programma extra-curriculair wordt aangeboden. Studenten moeten zich hiervoor naast de reguliere opleiding inschrijven bij de hogeschool. Ze mogen dit doen op basis van het wettelijke collegegeld, als een tweede studie zeg maar, of gewoon 'omdat een student meer dan 60 studiepunten mag doen'.

De reden is heel simpel. Een hbo-bacheloropleiding kent volgens de wet een aantal doelstellingen en daarbij staat niets over de doorstroom naar een universiteit. Het gehele hbo-programma is erop gericht iemand af te leveren als beginnend beroepsbeoefenaar⁷. Dus alle 240 studiepunten moeten passen bij het opleidingsprofiel en het werkveld. Misschien bevat zo'n academische minor wel competenties die ook voor het hbo-beroep nodig zijn, maar dat is een kwestie van uitzoeken.

Kortom, veel ballen en eenheden op de arbeidsmarkt, samen met allerlei algemene hbo-competenties. Want wat let de overheid om vervolgens de bachelor voor 3,5 jaren te gaan bekostigen als iemand daarna prima ergens aan de slag kan gaan – en die academische minor niet gebruikt.

Voor alle duidelijkheid: als een hbo-bachelorstudent niet aan de toelatingseisen voldoet, kan de universiteit daarvoor een pre-master aanbieden. Als deze wordt gevolgd in samenhang met een

⁶ Zelfs op www.studiekeuze123.nl staat dit verkeerd vermeld. Geen wonder dat bepaalde misverstanden blijven rondwaren.

⁷ Het lijkt veel op de doelstellingen van het mbo, met de doorstroom naar het werkveld als belangrijkste aspect. Maar in het verlengde daarvan moet men als ROC's ook de doorstroom naar het hbo mogelijk maken – een spagaat opleverend dus. Dit zou ook voor de koppeling hbo-wo kunnen worden geregeld, mede omdat in de Dublin Descriptoren (niet de NLQF-descriptoren) is opgenomen dat afgestudeerden de kans moet worden geboden om een hoger niveau te bereiken. Dat betekent in een binair stelsel vooral de verticale doorstroom (hbo-bachelor naar hbo-master), maar wellicht kan hier nog eens een blik op worden geworpen.

bestaande inschrijving bij een universiteit – denk aan het zijn van een wo-bachelorstudent – kan die pre-master ook gratis worden gevolgd. Maar die hbo-bachelor-afgestudeerde betaalt wel een bedrag aan de universiteit als de pre-master apart wordt gevolgd, maximaal het wettelijk collegegeld of een deel daarvan naar rato van het aantal studiepunten dat het programma omvat.

2.5 Gebruik van een opleidingsvreemde minor – ook geen basis voor te vinden...

Er wordt bij vrijwel alle hbo-opleidingen gewerkt met het aanbieden van afstudeerrichtingen, dus een samenhangend pakket met eenheden richting het eindniveau. Maar het kan ook met keuzevakken en zgn. minoren. Er is geen wettelijke definitie van minor maar iedereen heeft er wel zijn of haar beeld bij nl. een eenheid van 30 studiepunten die kan worden gevolgd in de laatste twee jaren van een bacheloropleiding of eventueel het tweede jaar van een Ad-opleiding.

Maar wettelijk eisen zijn er dus niet. Iedereen hogeschool kent een eigen tactiek en aanpak. De mooiste aanpak is toch wel dat het een eenheid is die op minimaal niveau 5 is en daarom ook alleen maar te kiezen valt als aan bepaalde toelatingsvoorwaarden is voldaan. Dat laatste geldt als de minor ook bij andere opleidingen is terug te vinden en er al bepaalde basiseenheden moeten zijn gevolgd om bij die groep te kunnen aanschuiven.

Tevens is de gedachte dat het moet gaan om een verbreding, met competenties die tegen de reguliere eindtermen van de opleiding 'aanschuren' en in specifieke functies uitermate bruikbaar zijn. Zo kan er een vorm van differentiatie plaatsvinden.

Maar er zijn ook hogescholen die de keuze van een minor volledig vrijlaten. Tevens worden minoren toegestaan als er sprake is van een overstap vanuit een andere opleiding en een bundel eenheden daarvan zonder meer valt in te brengen als minor, om aldus een half jaar vrijstelling te verkrijgen, zonder te kijken naar de relevantie van de minor. Mede is te zien dat de keuze van een minor ook kan gebeuren uit een aanbod waarbij de relevantie voor de eigen opleiding ver te zoeken is.

Ook hierbij begeeft men zich op heel glad en vooral dun ijs. Het kan aanleiding zijn voor de overheid – en dan ook de NVAO – om na te gaan wat de reden voor dit soort handelen is en of dit in het voordeel van een student is. Mocht er sprake zijn van een breed handelen in dit opzicht kan, net als bij de academische (doorstroom)minor, worden gezien of een hbo-bacheloropleiding met een half jaar valt in te korten, met alle gevolgen van dien.

Nog even, overbodig denken we, het volgende: Iemand die een Ad-opleiding volgt, en daarin een minor volgt, kan natuurlijk nooit en te nimmer dezelfde minor ook weer inbrengen in het aanvullende bachelorprogramma, ook al zou die minor een stukje boven niveau 5 uitstijgen.

2.6 Ad-afgestudeerde naar derde leerjaar voor het bachelordiploma – nee dus...

Een beeld dat ook vaak wordt geschetst in de communicatie naar allerlei doelgroepen van de Ad-opleidingen, is dat na het behalen van het diploma ervan het een kwestie is van aanschuiven in het derde leerjaar van de bacheloropleiding. Dat is de aanpak, stelt men, met vervolgens de eis dat de Ad'er voldoende bagage meeneemt om alle eenheden met een aantal van 120 studiepunten te kunnen doen. Zo niet, dan is er een soort brugdeel nodig of iets anders.

Die aanpak is ook terug te vinden bij de doorstroom met een hbo-bachelor naar een wo-master. De universiteiten hebben geen enkel belang bij het opstellen van leerroutes binnen de masteropleidingen die voortbouwen op hetgeen waarmee een hbo-bachelor komt aanzetten. Ze hoeven dat ook niet, gelet op de wet- en regelgeving en financiële kaders die er specifiek voor de Master in het wo zijn. Men moet gewoon aanschuiven bij de start, na een eventuele pre-master.

Voor het hbo en de combinatie Ad-Bachelor gelden geen eigen kaders en regelingen. Voor de twee wegen naar de Bachelor, via de Ad en rechtstreeks, zijn deze identiek. Dat dwingt de hogescholen om goed naar doorlopende en studeerbare trajecten te kijken. Zeker met de groeiende zelfstandigheid van de Ad wordt dit een steeds belangrijker opdracht.

Daarom is er sprake van een situatie waarbij de Ad'er in staat wordt gesteld om de graad Bachelor in het hbo te behalen. Het gaat dus absoluut niet om deze student in het bestaande keurslijf te dwingen waarbij de bachelorstudenten vanaf het begin hun weg moeten vinden. Anders gezegd, het behalen van een bachelordiploma door de Ad'er betekent niet dat die leerweg behoort bij 'het'

bachelordiploma voor de ongedeelde vierjarige leerweg. Kortom, het idee dat de kwaliteit van een leerweg die leidt tot een bachelorgraad alleen maar is te controleren door de examencommissie van de bacheloropleiding met een strakke planning, is niet meer van deze tijd.

2.7 Private activiteiten van bekostigde instellingen – heel weinig speelruimte

Een onderwerp dat ook al jarenlang onder het vergrootglas ligt en in de wandelgangen wordt besproken vanuit verschillende invalshoeken, is wat een bekostigde instelling nou eigenlijk wel en niet mag doen in de private setting. Daarmee wordt bedoeld hoe men te werk kan gaan onder de naam van die bekostigde instelling. Men kan onder hetzelfde bestuur een private instelling of organisatie in het leven roepen, om daar z'n gang te gaan, binnen bepaalde constructies om te voorkomen dat er geldstromen zijn die beide instellingen onderhouden. Dat is andere wettelijke koek.

Eind vorig jaar is in gezamenlijkheid door OCW, Inspectie en NVAO in een podcast dit onderwerp nog maar weer eens die loep genomen aan de hand van de spelregels voor 'helderheid' en daarbij is duidelijk gemaakt dat de speelruimte, zeker voor hogescholen zonder allerlei onderzoekscomponenten, behoorlijk beperkt is en nog wel even zal blijven. Er zal in de komende tijd zeker nog weer een discussie gaan oplaaien, als hogescholen ook hun inkomen op peil willen houden, bijvoorbeeld als het aantal instromende (bachelor)studenten gaat teruglopen.

Hoe ziet de speelruimte er dan uit? De volgende passage uit de WHW is daarvoor eigenlijk de enige wettelijke aanwijzing: *'Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld ten aanzien van de besteding van de rijksbijdrage aan private activiteiten ten behoeve van het onderwijs of het onderzoek'.*

Het gaat om 'activiteiten ten behoeve van het onderwijs', als kern hiervan. Maar zo'n statement vraagt vervolgens om een verdere uitwerking, wetende dat er altijd grijze gebieden zullen zijn en blijven – en zo mogelijk worden de grenzen in de praktijk nog opgerekt... Deze uitwerking is te vinden in de maatregel van bestuur, via de volgende website:

<https://wetten.overheid.nl/BWBR0045046/2021-04-15>

Het komt er in grote lijnen op neer dat de private markt niet mag worden verstoord, alwaar commerciële aanbieders bezig zijn met het verzorgen van maatwerk en ander vraaggestuurde vormen van scholing. Anders gezegd, als er een vraag naar scholing is vanuit het werkveld, van werknemers, door mensen die geschoold willen worden en van anderen die via het volgen van trainingen op weg zijn te helpen, kan het gaan om trajecten waarvoor gewoon wordt betaald om het geheel persoonlijk ingevuld te laten zijn. Het gaat om de zgn. niet-formele kwalificaties, niet vallend onder de controle van de overheid. Men laat die markt dan ook vooral met rust, met een eigen aanpak voor de borging van de kwaliteit.

Bekostigde instellingen mogen ook wel een vorm van 'valorisatie' doen d.w.z. dat hun formele aanbod en de mogelijkheden om daarmee allerlei doelgroepen te bedienen kan worden ingezet, zelf dus in te vullen. Maar de private aanpak is erop gericht om via vormen van maatwerk te kunnen bezien of het bestaande aanbod nog wel up-to-date is en aansluit bij de wensen van de afnemers van afgestudeerden. Natuurlijk zijn er beroepenveldcommissies, stagebedrijven en opdrachtgevers voor afstudeerprojecten, als bronnen voor wat er speelt in het werkveld, maar met bepaalde private maatwerktrajecten kun je dicht op de huid van het bedrijfsleven kruipen.

Kortom, als dergelijke private scholingsactiviteiten worden verricht, kunnen ze inzicht opleveren over wat de huidige relevantie van eenheden is. Op basis daarvan kan snel worden overgegaan op aanpassingen van het formele programma. Ook kunnen onderdelen zoals minoren worden onderworpen aan een 'reality check', om ervoor te zorgen dat afgestudeerden met de meest actuele kennis van zaken aan het werk gaan. Zo zijn er meer voorbeelden te vinden, als het aanbod maar een duidelijk raakvlak met de bekostigde onderdelen heeft.

In de annex geven we een aantal onderdelen van regelingen en documenten die hiermee te maken hebben, ter informatie.

Annex

Hierbij een aantal passages uit regelingen en documenten als het gaat om het kunnen uitvoeren van private activiteiten door bekostigde instellingen.

1 Bekostigde wettelijke taak

De taak waarvoor de onderwijsinstelling op grond van de onderwijswetgeving wordt bekostigd. Overigens kunnen ook niet bij of krachtens de wet voorgeschreven activiteiten of voorzieningen die de toegankelijkheid en de kwaliteit van het bekostigde onderwijs bevorderen, tot de bekostigde wettelijke taak worden gerekend. Dan moeten die activiteiten of voorzieningen wel zijn gericht op de studenten die aan het bekostigd onderwijs deelnemen. En die studenten moeten vrijwillig, kosteloos of tegen een geringe niet-kostendekkende vergoeding, van die activiteiten of voorzieningen gebruik kunnen maken. Hierbij gaat het bijvoorbeeld om honours-programma's, studium generale, of een bibliotheekvoorziening.

2 Private activiteiten

Alle activiteiten die mede onder verantwoordelijkheid van het bevoegd gezag van een bekostigde onderwijsinstelling worden uitgevoerd, voor zover deze activiteiten op meer zijn gericht dan alleen de uitvoering van de bekostigde wettelijke taak.

Niet-bekostigd onderwijs verzorgd door een bekostigde onderwijsinstelling is een private activiteit, met uitzondering van het onderwijs waarvoor op grond van [artikel 7.46 van de WHW](#) het instellingscollegegeld wordt berekend en het overdragen van kennis ten behoeve van de maatschappij. Ook wanneer een deelnemer aan bekostigd onderwijs daarnaast (extra) niet-bekostigd onderwijs afneemt, bijvoorbeeld op verzoek van een werkgever, is er voor wat betreft dat extra niet-bekostigde onderwijs sprake van een private activiteit.

Private activiteiten hoeven niet altijd direct op het onderwijs betrekking te hebben. Ook onderzoeken in opdracht of op verzoek van derden kunnen worden aangemerkt als private activiteiten.

3 Voorwaarden

1. De private activiteit is in lijn met de bekostigde wettelijke taak van de instelling.
2. De private activiteit waarin met publieke middelen wordt geïnvesteerd, levert aantoonbare meerwaarde op voor de bekostigde wettelijke taak.
3. Structurele overcapaciteit voor de bekostigde wettelijke taak die (mede) met publiek geld is gefinancierd moet worden afgestoten als dat mogelijk is. Dus overcapaciteit voor de bekostigde wettelijke taak die wordt ingezet voor private activiteiten is tijdelijk van aard.
4. De investering is proportioneel.
5. De investering mag niet leiden tot oneerlijke concurrentie.
6. Een positief resultaat uit private activiteiten waarin met publieke middelen is geïnvesteerd, wordt aan het publieke eigen vermogen toegevoegd.
7. Over de investeringen met publieke middelen in private activiteiten wordt volledig en transparant verantwoording afgelegd in het bestuursverslag.